

[Bernhard Baunsgaard]

lovforslag om dissens i landsskatteretten. Jeg ventede, at ministeren ville komme til en eller anden afgørelse, og jeg spurgte også den nuværende minister, men der var stadig ingen afgørelse kommet. Derfor følte jeg, at det var nødvendigt at fremsætte et lovforslag. Jeg overvejede, om hr. Glistrups lovforslag kunne træde i stedet for det, som den radikale gruppe arbejdede med, men det mente vi alligevel ikke var rigtigt. Derfor fremsatte vi vores eget.

Men hvorfor er det nødvendigt, at det skal frem i dette efterår? Jeg synes, det havde været rimeligere, om ministeren havde oplyst, at der skal en ny forretningsorden til fra 1. januar 1979. Var det dog ikke en væsentlig oplysning at give både folketinget og offentligheden? Det er altså ikke noget tilfældigt tidspunkt, der er valgt at tage dette op til drøftelse på.

Så vil jeg gerne sige lidt om det, der har været fremført vist ikke mindst af hr. Ellemann-Jensen. Hr. Ellemann-Jensen gjorde opmærksom på, at landsskatteretten til trods for navnet ikke var en domstol, og at man derfor ikke behøvede at henvise til retsplejeloven. Jeg er noget overrasket over, at hr. Ellemann-Jensen falder for at fremsætte så billigt et argument.

Det, der er baggrunden, er vel, at man siger, at man i retsplejeloven har reglen om oplysning om dissens, men det helt væsentlige og afgørende er, at man i al moderne administration i stigende omfang af hensyn til borgerne og til borgernes forståelse for administrationen følger det princip, at når der træffes afgørelser i nævn og råd og andre administrative instanser, skal der begrundelse og oplysning til, hvis man kunne tænke sig noget andet. Det har vi jo krævet gennemført også i de almindelige administrative afgørelser. Jeg beder hr. Ellemann-Jensen gøre sig den ulejlighed at læse ombudsmandens ord om disse ting igennem, og jeg beder hr. Ellemann-Jensen om at læse igennem de ord, som ombudsmanden omtalte i forbindelse med det sociale ankenævn.

Når man så som CD siger, at det ikke lige er tiden nu, vil jeg gerne gentage, hvad der allerede har været sagt heroppefra, nemlig at vi nu i sådan noget som 40 år har haft landsskatteretten, og for næsten 30 år siden skrev nuværende professor Poul Meyer – hvis jeg ikke husker galt, var det i 1949 i Nordisk

administrativt tidsskrift – noget om dissens i landsskatteretten. Dengang kunne han fastslå, at ingen enkelthandling fra lovgivernes side i den grad ville kunne imødekomme et rimeligt moderne, demokratisk krav fra borgernes side som dette at indføre dissens i landsskatteretten. For 30 år siden! Det er en menneskealder, og så mener man, at tiden ikke lige netop er inde nu, vi må vente lidt.

Jeg er meget ked af, at dette også skal gælde et så rimeligt forslag som at indføre dissens på et tidspunkt, hvor man skal have ny forretningsorden for landsskatteretten.

Jeg vil også gerne kommentere en anden indvending, der har været her, og den blev desværre fremført af ministeren. Når jeg siger desværre, er det, fordi vi jo kender betingelserne herhjemme, nemlig at når en minister siger, at han ikke vil, så kan man fra anden side have sagligt lige så meget ret og lige så meget af den sunde fornuft på sin side – der er bogstavelig talt intet at gøre. Det gjaldt påstanden om det øgede arbejde.

For det første kan man spørge – og det har jo været efterlyst her fra anden side – hvor meget medfører det af øget arbejde? Dernæst det helt afgørende: er det rimeligt, at man af hensyn til en påstået øget administrativ byrde ikke vil stille hensynet højere til klarhed og åbenhed i borgernes forhold til de offentlige myndigheder, hensynet til vejledning af de borgere, for hvem sagerne ved landsskatteretten har en meget indgribende betydning? Vil man virkelig lade disse hensyn til borgerne og deres forhold til vores samfund vige for dette, at det koster noget arbejde? Tænk, hvis man var nødt til at ansætte et par jurister til.

Jeg er ked af ministerens stillingtagen til at indføre dissens. Jeg kan af de bemærkninger, der er kommet, nok forstå, at det at indføre dissenser administrativt kan der aldeles ikke blive tale om, og at ministeren ikke vil gå i gang med det, men der kom trods alt fra de to regeringspartiers side nogle bemærkninger, som jeg gerne vil takke for.

Socialdemokratiets ordfører betvivlede, at det kunne medføre meget ekstra arbejde, om man gik med til at oplyse, om en afgørelse fra landsskatteretten var enstemmig eller der havde været afstemning om resultatet.

Jeg vil gerne sige til socialdemokratiets ordfører, at hvis blot denne lille ting kan nås, er jeg parat til i denne omgang at sige